

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

FÖRTUNA

TIDSKRIFT FÖR SKÖNLITTERATUR.

EXPEDITION:

Skolgatan N:o 19, Göteborg.

UTGIFVARE OCH FÖRLÄGGARE:

A. O. Olson,
Göteborg.

PRENUMERATIONSPRIS:

för år 4,50, postarev. inber.

Dubbelgångaren

eller

Kapten La Chenaye.

af Ernest Capendu.

(Öfversättning).

Forts. f. f. N:r.

— Sigeneriskan var mäktig, hon hade nyckeln till de döda vetenskaperna; hon har sagt sant. Hvad jag tog för en dröm, var verklighet. »Så länge grenen förblir oskadd, skall du ej lida någon fara» tillade hon. Och korallgrenen är oskadd, Diana, du har själf sett det. Vår befrielse stundar, olycka och döden skola icke drabba oss.

Ståthållarens dotter höjde sina klar ögon upp på sin kamrat.

Hon tviflade, hon ansåg synbarligen korallgrenen icke ega den egenskap, som Alda gaf honom, utan trodde den unga flickan ha irrat sig. Denna uppfattade Dianans tanke och ville just söka öfvertyga henne, då ett nytt och stojande buller åter hördes derute.

Diana steg förskräckt upp och Alda slog sina armar darrande omkring henne.

— Frukta ingenting — sade hon. — Lita på mig!

Stojet tilltog och glasen klingade under muntra dryckesvisor.

Det var en förfärlig, obeskriflig orgie.

Oväsendet började närma sig rummet, der de båda unga flickorna befunno sig.

Diana bleknade af oro och fruktan. Alda stod bredvid henne med fast och stolt hållning.

Såsom sagdt, stojet närmade sig, de uttalade orden nådde tydligt de unga flickorna.

Dörren mellan mellersta grottan och galleriet

var, såsom vi sagt, tillstängd. Det var otvifvelaktigt den gamle La Chenaye, som vidtagit detta försigtighetsmått, innan han aflägsnade sig, ty de, som voro derute, sökte fast förgäfvos öppna den tjocka ekdörren.

Stojet tilltog och munterheten öfvergick till raseri, då en förfärlig stöt skakade grottorna.

Någon sprängde med en yxa dörren.

— Låt oss fly — utropade Diana.

— Det är omöjligt! — sade Alda. — Diana, i himlens namn, lugna dig!

Men Diana hörde icke. Hvert och ett af yxhuggen på dörren ökade hennes förskräckelse.

Hon skyndade genom mellersta salongen, om vi så få kalla den, och de tre andra grottorna och skafde sönder händerna under ifriga ansträngningar att finna något medel att undslippa den hotande faran; men hon mötte öfverallt endast klippväggarne.

Hennes blickar voro förvirrade och anletsdragen vanställda.

Dörren sprang i spillror.

Diana och Alda befunno sig då i laboratoriet, der bordet stod med korallgrenen.

Ståthållarens dotter utstötte ett sönderslitande skri och råkade att rifva ned korallgrenen, som föll ned på mattan.

Nu ljöd ett ännu mera genomträngande skri. Korallgrenen hade gått sönder.

— Ah! — utropade Alda — du har dödat mig!

XL.

I Vapensalen.

När den gamle La Chenaye fick veta, att en af hans söner hade försvunnit och att, till följe deraf, den mäktiga och djerfva trion hotade att sprängas, tvekade han ej ett ögonblick, utan satte

sig i spetsen för de trognaste och mest bepröfvade banditerna i grottan, för att skynda att söka efter den af hans söner, som blifvit arresterad.

Af de sjutio man, som utgjorde med tjuvarne grottans besättning, utsåg mäster Eudes tjuogoåttå, som skulle åtfölja honom, så att fyratjotvå man lemnades kvar i grottan, hvaribland tretio tjuvar.

Chamäleon hade stannat kvar såsom chef för denna lilla garnison och placerat den store coësrån i gången, under det banditerna och tjuvarne lågo och pratade eller spelade och sofvo.

Chamäleon gick från grotta till grotta, lugn, tyst och grubblande, Hans blickar fästades med begärlighet på de många varor och dyrbarheter, som funnos samlade i grottorna.

Han kom slutligen till den dörr, innanför hvilken de båda unga flickorna befunno sig och började omsorgsfullt undersöka låset och jernbeslagen.

Han sökte dyrka upp låset, men det var förgäfvat.

— Denne Humbert är den skickligaste mekaniker på jorden! — mumlade han. — Jag måste spränga upp dörren med yxan. Jag får således ej vara ensam om affären, utan måste dela med mig. Det är på tiden att handla.

Chamäleon vände tillbaka till grottorna och sökte upp den store coësrån.

— Hvad nytt? — sade han.

— Ingenting — svarade tjuften.

— Har Varghufvud ej gifvit någon signal!

— Ingen.

— Mäster Eudes skall då ej komma tillbaka i natt...

— Troligtvis icke.

Chamäleon kastade en forskande blick på tjuften.

— Om La Chenaye voro fångad? — sade han.

— Ah — sade coësrån — då han kunde göra sig fri första gången, skall han säkert göra det äfven nu.

— Ja; men första gången lät han taga sig, derföre att han sjelf ville och allt var i ordning för hans saks framgång; men om han denna gång blifvit fast, så är ingenting gjordt för att rädda honom.

— Tror du då, att han verkligen denna natt fallit i händerna på ståthållaren?

— Jag tror det! — sade Chamäleon kallt.

Den store coësrån fäste nu i sin ordning en forskande blick på Chamäleon.

— Och jag — sade han — har svårt att tro derpå.

— Om La Chenayes försvinnande endast vore ett maskeradt spel, om hvars orsaker man ej velat underrätta oss? Men om La Chenaye verkligen skulle vara tagen!

— Det vore en stor olycka! — sade tjuftungen.

— Ja... La Chenaye skulle möjligen låta förläsa sig af hoppet om en lysande ställning... om de skulle erbjuda honom frihet, förlåtelse, rikedom, för att han skulle lemna sitt folk...

— Tror du, att han skulle vilja göra det?

Chamäleon stälde sig midtemot coësrån.

— Om du vore i hans ställe — sade han — om du såge framför dig tortyren, hjulet, galgen och bakom dig friheten, lifvet, rikedom, skulle du då tveka i valet.

Den store coësrån gjorde en ful grimas. Chamäleon log.

— Jag aflöser dig från din post — sade han; — gå till ditt folk och lät Äppelträdet vaka öfver gången.

Den store coësrån hviskade i örat på Chamäleon:

— La Chenaye har troligen fallit i något bakhåll; gubben håller på att söka efter honom; trefjederdelar af hans trupp äro borta... och hans hopade skatter ligga här öppna för oss... Det skulle vara förmånligt afvärja en obehaglig händelse.

— Tror du? — sade Chamäleon.

— Det är min tanke.

— Store coësrån, jag bedömde dig rätt, då jag tog dig för en öfverlägsen förmåga.

— Vi rida lika högt! — sade tjuften leende.

— Och om vi skulle af kvarlevorna af bandet bilda ett nytt?

— Vi skulle då dela makten.

— Då skulle vi vara landets konungar.

— Och — tillade Chamäleon med en uttrycksfull åtbörd — vi skulle ej behöfva gå långt bort, för att få reda på våra drottningar.

— De båda små flickorna?

— Ja.

— Det är ett par riktiga skönheter.

Den store coësrån ville gå, men vände sig tvärt om.

— Om vi skulle vara dragna vid näsan; om kaptenen ej skulle vara tagen! — sade han.

— Om han ej blifvit det i natt — svarade Chamäleon — så måste han bli det i morgon. Den af ståthållaren utlofvade belöningen är herrlig och grottornas rikedomar ännu bättre.

— Det är sant! — svarade den store coësrån. — Till verket då!

— Hvarmed tänker du börja?

— Med att låta slå upp de tre vinfaten.

— Skönt!

De båda männen skildes åt. Den stora coësrån vände tillbaka till grottorna, der bandet befann sig. Chamäleon stannade kvar i gången.

— Jag skulle hålla mitt löfte — mumlade han — må Catharina äfven hålla sitt, och vi skola bli mäktiga! Den der (Chamäleon pekade härvid på tjuften, som aflägsnade sig) skall jag öfverlemna åt Renauds hämd. Stackars dåre, som kan inbilla sig, att jag skulle vilja lemna honom hälften af mina hemligheter.

Han lemnade nu vakten åt den sig närmande aflösningen och försvann i det inre af hålorna, derifrån han redan på långt håll hörde sorlet af högljudda röster.

Den store coësrån hade väl begagnat den tid, som Chamäleon lemnat honom, ty när denne gick genom stora grottan, hörde han muntert skrål, ackompanjeradt af glasens klang.

Malvoisinervinet löste snart tjufvarnes tungor.

— Jag vill ej vara Peter Dräpslagare, om jag icke i dag trampat åtminstone tre stadssoldater under mina fötter.

— Det är mycket angenämt att slåss — sade långa Jacqueline — men det är ännu bättre, att det gifver någonting igen.

— Hvad kan du klaga öfver? — utbrast Tallebot. — Har du då icke förtjent någonting, min sköna? har du ej fått det emaljerade smycket, som du bär vid venstra ögat — fortfor han gap-skrattande.

— Jacqueline har rätt — sade Jacques — efter striden plundring. Thogkommen j hotell de Mer-coeur? Hvilket herrligt rof!

— Stora handgöpnar med pistoler!

— Och diamanter!

— Ack! — suckade Mathieu Plattnäsa — hvar äro alla dessa pistoler och diamanter.

— Hos krögarne i Paris! — sade Peter Dräp-slagare.

— Ett godt rof är icke alltid så långt borta — tillade coësrän.

— Huru? — frågade en tjuf.

— La Chenayes del i rofvet var ensam tio gånger så stor som vår, och den delen ligger ej på krogarne, den är undanstoppad i någon vrå af dessa grottor.

— Tror du det, store coësrän? — sade Tallebot och kastade en forskande blick omkring sig.

— Visst ligga den beryktade kaptenens många, ofantliga rikedomar här i dessa grottor!

— Ja, det är nog troligt! — suckade Jacqueline.

— La Chenaye lemnar ett vackert arf efter sig.

— Det måste vara herrligt, men hvar är det, man ser ju ej till någonting?

— Ah — anmärkte en af kaptenens eget folk — det är ej kaptenens grottor dessa, i hvilka vi nu befinna oss.

— Hvar äro de då? — frågade Mathieu.

— Der! — svarade banditen och visade åt det håll, der Alda och Diana befunno sig. Ett par af tjufvarne reste sig, liksom hade de för afsigt att gå och se efter. Banditerna började skratta.

— För att komma dit in, skulle man behöfva krypa genom nyckelhålet! — sade en utaf dem. När kaptenen och gubben äro borta, kan ej fan sjelf komma dit.

— Dörrarne äro då stängda? — frågade Jacques.

— Ja.

— Det är skada! — yttrade den store coësrän — jag skulle gerna velat se, hur der ser ut.

— Och jag med! — ljödo en fem, sex röster.

— Så stora skatter.

— Vi skola ej få ärfva honom — sade Jean med en suck.

— Hvem vet? — sade den store coësrän. — Om La Chenaye blefve dödad i någon expedition eller om ståthållaren en vacker dag höll sitt

löfte och rätt och slätt hängde honom, skulle han naturligtvis ärfvas af de sina.

— Ja — tillade Tallebot; — men huru skulle delningen försiggå?

Den store coësrän ryckte på axlarna.

— Vänta! — sade han. — Antag, att La Chenayes verkligen råkat i rättens klor. Hvilka skulle hans skatter då tillfalla? Hvilka skulle dela dem?

— Men — sade Jacqueline — vi, som nu befinna oss här i grottorna, naturligtvis.

— Vi skulle då ärfva och göra ett broderligt byte.

— Om det är sant, hvad man säger — inföll Sulpice — skulle hvar och en få en ej så liten styfver.

— Huru mycket tror du? — frågade Tallebot, hvars små runda ögon nästan gnistrade.

— Det finnes någon här, som skulle kunna svara dig! — sade en bandit och visade på Chamäleon, som nu gick in i kretsen.

— Chamäleon! — sade coësrän.

— Ja — svarade banditen; — Chamäleon är den ende, som insläppts i grottorna. Han känner till alla La Chenayes hemligheter.

— Är det sannt? — sade Sulpice, vänd till Chamäleon.

Denne gjorde ett jakande tecken med hufvudet.

— Vet du, hvarest La Chenayes skatter finnas? — tillade Tallebot.

— Ja — svarade Chamäleon.

— Har du sett dem?

— Ja.

— Det är något storartadt?

Chamäleon såg uppåt grottornas hvalf.

— Man kan ej beskrifva dem! — sade han. Det är nästan en dröm.

Tjufvarne och banditerna betraktade hvarandra. Allas ögon flammade och deras kinder lågade.

Man kan lätt inse, huru begären måste upp-tändas inom dessa sjunkna varelser, för hvilka plundring och rofferi utgjorde de högsta grader af lycka.

Detta var första gången grottorna voro så anförtrödda åt La Chenayes band. Dittills hade alltid en af de tre bröderna eller mästern Eudes sjelf troget vakat öfver de af dem derstädes hopade skatterna.

Chamäleon och den store coësrän voro båda alltför kloka att drifva tjufvarne in på någon falsk väg. Tjufvarne erkände visserligen La Chenayes sällsynta och stora egenskaper, men hade aldrig varit honom fullt tillgifna, utan tänkte framför kaptenens intresse på sitt eget.

Under några ögonblick rädde ett högljudt sorl och alla gjorde sig de lifigaste föreställningar om de rikedomar, som man trodde skola finnas i grottorna.

— Men — inföll Chamäleon, som såg, att ruset ännu icke nått sin tillbörliga höjd — lät oss dricka. Jag är törstig.

— Och jag med — inföll Peter Dräpslagare.

— Slå upp ännu ett fat!

Dessa ord mottogos af ett högt hurra. Det var samma bifallsstorm, som nått till Dianas och Aldas öron och starkt uppskrämt dem.

Chamäleon närmade sig den store coësrän.

— Jag har talat vid Äppelblomman — hvi-skade Chamäleon i örat på honom; — gå och sök upp honom och öfvertala honom: det är nu tid för honom att handla.

Tjufchefen gjorde ett tecken af, att han uppfattat meningen med hans ord och aflägsnade sig, samt gick ut i gången, der Äppelblomman stod på post.

Tjufvarne hade under tiden burit ett vinfat in i grottan. Hål slogs på hål och vinet strömmade i rika kaskader ned i de bågare, glas och andra kärl, som räcktes fram.

— Till maten nu! — skrek Chamäleon. — Låt oss supera.

— Ja, låt oss äta! — tjöto tjufvarne.

Några minuter derefter företedde grottan ett verkligt fantastiskt skådespel, hvilket ingen penna skulle kunna beskrifva. Banditernas orgie började.

Vid skenet från facklorna, hvilket återkastades af de mörka klippväggarne, under detta hvalf, som försvann för ögat i tjocka skyar af rök, beredde banditerna och tjufvarne sig till festen, somliga liggande på marken och andra sittande på sönderslagna tunnor, eller tumlande sig på tjocka varubalar, under skrik och skral samt glansen klang.

Härinne hotade orgien att snart öfverskrida alla gränser; derute flög stormen på sina svarta vingar öfver hafvet och piskade de skummande böljorna. De hvisslande vindstötarne, hafvets brus och åskans häftiga tordönsknallar blandade sig med banditernas stöj, sånger och svordomar.

Några steg från denna vilda orgie hade man det rörande skådespelet af de tvenne sköna och oskyldiga unga flickorna, hvilkas rena själar ej tänkte på att anklaga himlen för de olyckor, hvaraf de drabbades.

Chamäleon intog högsätet vid orgien och förde den till sitt mål. Plötsligen rusade Äppelblomman midtunder tumultet in i grottan.

— Till vapen! — ropade han. — La Chenaye är tagen, och denna gång är han säkert fast. Ståthållaren skall låta hänga honom. Varghufvud har nyss fått veta det af Bernard. Inom en timme skola vi vara angripna.

En djup tystnad af häpnad och förvåning besvarade denna underrättelse.

Den store coësrän visade sig nu bakom Äppelblomman.

Chamäleon och tjufchefen vaxlade en snabb blick af hemligt förstånd.

XLI.

Far och son.

Vid samma tid, då Äppelblomman kom så oföberedt inrusande i grottan, befunno sig tvenne män, den ene stående vid lifvets gräns, den andre i hela styrkan af sin ålder, ett par lieues från Fécamp, vid kanten af en tjock skog, som då betäckte en stor del af denna nu så rikt uppodlade dal.

De båda männen hade under det förfärliga ovädret tagit sin tillflykt till en gammal ruin.

Denna hade under många år stått öfvergifven och tom. Dörrar och fönster funnos ej mera. En vägg, som förr delat det inre af huset i tvenne hälfter, hade nu fått en stor öppning hvilken ingen brytt sig om att reparera.

En stor spisel fanns ännu kvar, den i densamma sprakande elden kastade ett rödaktigt skimmer öfver de svarta nakna väggarne.

Den yngste bar en mask för ansigtet och den gamle hade blottat sitt af åren nedsnöade hufvud. Den gamle var mästern Eudes.

De samtalade båda med sakta röst.

— Skulle vår stjerna blekna, Renaud? — sade gubben och fäste en djup, forskande blick på sin kamrat.

— Det är blott en sky... ovädret skall nog gå öfver, min far — svarade Renaud.

— Denna sky, detta oväder är tjockare, häftigare än det, som i närvarande stund råder derute.

— Vi skola undvika ovädrets farligheter — min far.

— Jag önskar det, men vågar ej hoppas så, min son.

— Hvarföre denna oro? detta tvifvel? — inföll Renaud med en rörelse af otålighet.

— Derföre att det är första gången, sedan vi ingingo vårt bolag, som vi hotas med allvarsam motgång och förstöring.

— Denna förstöring var oundviklig.

— Jag tror ej det, min son.

Renaud ryckte på axlarne.

— Ni, som så väl känner menniskorna, min far — sade han — huru har ni kunnat tro, att tre af bolagsmännen, fastän bröder och med hvarandra nära förenade genom blodets band, icke skulle en gång uppnå det ögonblick, då det enskilda intresset skulle inkasta tvedrägtsäppet ibland dem? Humbert, Mercurius och jag tjena hvarandra ömsesidigt, derföre att vårt gemensamma bästa så fordrar, men vi älska hvarandra icke! Dessutom, finnes det väl något, som heter kärlek eller vänskap? Detta är blott tomma ord, det är allt. Jag tror endast på passionerna och påstår att ni ej kan säga mig deri ha orätt.

Mästern Eudes sänkte hufvudet.

— Jag skulle velat förlänga detta bolags tillvaro ännu mera — sade han.

— Hvertill tjener det? — sade Renaud.

— Det är af vigt för mig! — sade gubben stråft.

Renaud log föraktligt.

— Skulle faderskärleken plötsligen vaknat upp inom ert bröst, min far? — frågade han och lyfte på masken, för att kunna andas litet friare.

Mäster Eudes kastade en kall och hård blick på sin son.

— Jag behöfver er tre ännu en tid! — svarade han.

— Jag förstår — sade Renaud efter ett ögonblicks tystnad.

— Jag behöfver er, liksom j behöfven mig — återtog den gamle, det är hemligheten med min tillgifvenhet för er och er vördnad för mig. Hvad skulle jag bry mig om er oenighet, endast jag uppnått mitt mål? hvad skulle eder undergång bekymra mig? Är jag väl en människa med vanliga känslor? Jag står öfver alla andra, Renaud. Jag lever i en sfer, der de fördomar, som beherrska andras hjertan, icke ha något värde öfver mitt. Jag är mer än en människa: vetenskapen är min slavinna.

— Och ni sträcker edra förhoppningar ännu längre, min far! ni vill bli odödlig?

— Ja — svarade gubben.

Renaud gjorde en åtbörd af otålighet.

— Alltid samma inbillning! — sade han och reste sig upp.

— Säg, samma samning, min son! Ingenting är omöjligt för snillet.

— Såframt det icke står i strid mot naturens lagar, ja.

— Odödligheten strider ej mot naturens lagar, Renaud! — utbrast mäster Eudes med uppflammande ögon, ty om det icke är tingen och de skapade varelserna tillåtet att uppnå en fullkomlig odödlighet, bör man dock medgifva, att lifvets längd kan ökas. Att gifva lifvet en ökad utsträckning, det är första ändamålet med mitt arbete, det mål till hvilket jag sträfvar. Då detta mål en gång nåtts, då jag väl blifvit viss om, att jag framför mig har en tidrymd af tvenne sekler, då skall jag nog utfinna odödlighetens dolda egenskap. Jordens alster: stenen och växterna utmana åren; dessa klippor derute finnas till sedan jordens skapelse, träden i denna skog ha sett sekler hvalfvas öfver sina toppar, och dessa klippor äro likväl begäfvade med ett för dem eget och gagneligt lif; dessa träd ega save, liksom vi ega blod, de andas med sina blad, liksom vi med våra lungor; då Gud skapade världen, uppdrog han ej gränser för någon tillvaro, min son, det är människorna sjelfve, som påskyndat dödens ankomst. Själ en sjelf är evig!

— Men — afbröt Renaud — ni kan ej förneka, att icke lifvets organer nötas.

— De nötas, derföre att de äro ofullkomliga; det blir derföre första frågan att göra dem fullkomligare.

— Huru?

— Det är just det, som jag ännu forskar efter, min son, och hvilket jag afven en gång skall finna reda på.

— Och det är för ernäendet af detta mål, som ni behöfver oss tre?

— Ja — svarade gubben.

Renaud gick närmare sin far.

— Hör nu — sade han och sänkte rösten — det är tid på, att vi komma till en tydlig förklaring med hvarandra. Jag erkänner edra stora kunskaper, min far, men jag kan ej ingå derpå, att edra idéer, hvilkas vidd jag i detta ögonblick icke kan bedöma, motarbete den framtid, jag skapat mig och hvilken jag står i begrepp att uppnå. Mercurius och Humbert äro vid detta lag förlorade, jag vet det, och jag skall om några ögonblick förklara er orsaken. Edra efterforskningar kunna ej rädda dem, men de kunna dock resa hinder för mig på min väg. Ställ er ej emellan mig och dem, och jag skall åt er underlätta medlen för uppnäendet af det mål, ni drömmer om, såframt detta mål kan uppnås och ej sjelft är en dröm.

— Kan du underlätta mitt arbete? — utropade mäster Eudes.

— Ja.

— På hvad sätt?

— Hör mig!

Gubben lyssnade.

— Ni har sjelf sagt — fortfor Renaud — att ni ej är bunden vid dem genom faderskapets band, utan af det behof, ni röner efter deras tjänst. De äro båda lärda och ni tror, att deras kunskaper en gång skola kunna bli er till nytta, ty båda äro unga, kloka och djerfva. Men om ni förlorar mig, min far, förlorar ni i mig ensam mera än i dessa era båda bundsförvandter. Icke sant?

— Det är sant — svarade gubben — dina kunskaper äro djupa och stora, din själ mäktig, du är min värdige son.

— Nä! om ni tvekar i valet mellan mig och mina bröder, skall ni störta mig utan återvändo. Om ni deremot låter mig handla och ej sätter er emot mina önsknningar, skall jag skaffa er i ersättning för Mercurius och Humbert en person, hvars öfverlägsenhet öfver oss alla ni sjelf erkänner.

— Hvem då? min son — frågade mäster Eudes oroligt.

— D'Helmont!

— D'Helmont?

— Ja, min far.

— D'Helmont! — utropade mäster Eudes och sprang upp. — Du skulle föra d'Helmont hit till mig?

— Ja.

— Vi skulle arbeta tillsammans?

— Han skulle bli er hjelpare.

— Han.

— Jag skulle, om ni så ville, tvinga honom att till och med sköta om elden i edra spisar.

— D'Helmont? Han som är vetenskapen sjelf på dess högsta punkt. D'Helmont, som är magnetismens nyckel! D'Helmont, som framför sig

har oändligt vidsträckta vyer — sade gubben och knäppte ihop händerna. Du skulle tvinga honom att komma till min hjälp, att ställa sina studier, kunskaper och sitt snille till mitt förfogande.

— Jag skulle tvinga honom.

— Du ljuger, Renaud! Det är ej möjligt.

— Min far, hvad fördel skulle jag väl hafva af att gifva er detta löfte, om jag ej förmådde hålla det?

— Men huru kunna tvinga d'Helmont? — utbrast den gamle, hvars hela kropp råkat i konvulsivisk darrning. Denne man, som är så sant och djupt lärd, denne man, som så föraktat hela människoslägtet, denne skulle komma i min tjänst!

Mäster Eudes, som knappast trodde på Gud, trodde mycket på djefvulen.

Mäster Eudes trodde, att d'Helmont skulle, med tillhjälp af sitt stora inflytande på Aida, hjälpa honom upptäcka den filosofiska stenen och lifselixiret.

Han blef djupt upprörd vid tanken på, att denne mäktige man, denne d'Helmont, åter kunde bli hans studiekamrat och med sitt snilles ljus lysa upp den mörka stig, han vandrade.

— Men huru? huru? — upprepade han och fattade sin sons händer.

— Jag skall säga er det, min far — svarade Renaud — men jag måste först och främst tala med er om mig. Ögonblicket är kommet. Nu är den timma inne, på hvilken jag väntat i nära tio år. Jag skall då slutligen kunna kasta af mig denna moraliska mask, som är mig tyngre och plägsammare än den sammetsmask, som nu döljer mitt ansigte. Jag vill tala uppriktigt med er, min far. Ni skall för första gången lära känna mina tankar och emottaga förtroendet om mina planer för framtiden. Sedan skall ni säga mig, om jag är en er värdig son.

Renaud gjorde en paus, som om han velat samla sina tankar, innan han började sin berättelse; mäster Eudes satt orördligt stilla.

Masken, som betäckte Renauds ansigte, dolde helt och hållet hans drag, så att den gamle ej kunde af ansigtets uttryck gissa till den unge mannens tankar.

— Min far — började Renaud — jag vet, att jag är mina bröder betydligt öfverlägsen; både de sjelfva och ni veta det. De ha klokhet och kunskaper, det är sant, men jag har bättre uppfattningsförmåga och snille.

Mäster Eudes gjorde en lätt böjning på hufvudet till tecken af bifall.

— Således: ni, min far, som så väl känner människorna och vet, att sjelfviskheten är den enda känsla, hvaraf de beherrskas, ni måste mången gång ha förvånats öfver, till hvilket mål jag sträfva, hvilka mina planer för framtiden kunde vara och för hvilka afsigter jag uppoffrade den mig tillkommande öfverlägsenheten.

— Jag har verkligen, Renaud, ofta gjort mig denna fråga, ty om jag ock känner människorna, känner jag likväl er, mina söner, ännu bättre.

— Nu kan jag besvara dessa edra frågor till er sjelf, min far.

Sedan tio år tillbaka, sedan sjelfmedvetandet började sprida ljus inom min hjerna, men isynnerhet sedan den stund, då jag, under namn af grefve de Bernac, gjorde mitt inträde i en dittills för mig obekant verld, har ett bestämdt, ett oryggeligt beslut förestafvat alla mina handlingar.

— Och detta beslut var? — frågade mäster Eudes.

— Att endast arbeta för mig sjelf, under det jag låtsade blott arbeta för vårt bolag; att en gång med fast hand krossa de verktyg, hvaraf jag begagnat mig för uppnäendet af mitt mål, och att låta ända till spären af dessa verktyg försvinna, emedan de kunde skada min framtid. Näja, ögonblicket är inne, och jag har redan i natt börjat mitt verk.

Hör nu en noggrann redogörelse för våra affärers ställning. Bernac's rang och namn tillhör oss, liksom de detta namn tillhörande egendommar och privilegier. Derigenom hafva de, som bära dem, en af de afundsvärdaste platserna inom rikets adel.

Fyra millioner i guld och ädla stenar finnas hopsamlade i våra grottor, gömda i de möbler, som vi stulit i hotell de Mercoeur; dessutom åtta millioner i guldtackor och diamanter, som ligga förvarade i de hemliga hvalf, som ingen annan än ni och jag känner till.

D'Helmont har i Holland en ofantlig skatt, om hvars egande vi kunna vara försäkrade genom hans tillgifvenhet för vår fånge Aida.

Genom sin förening med ståthållarens af Paris dotter, Diana, närmar sig grefve de Bernac ännu mera hofvet och intager der en plats af stort inflytande. Han har ju i sitt våld dottern till konungarikets förste embetsman och domare. Sålunda har han äfven denne domare sjelf i sitt ledband.

Slutligen blir jemväl d'Helmont, kommen i sin dotters närhet, var slaf, ty om han vägrar lyda, skola de qval och plågor, hvarmed Aida då genast hotas, snart nödga honom böja sitt hufvud.

— Men — inföll mäster Eudes — du har sjelf förut hindrat mig från att begagna denna utväg.

— Derföre att jag heidre vill gömma det af mig sjelf.

— Men din kärlek till denna flicka skall kämpa mot dina egna planer.

Renaud ryckte på axlarna.

— Jag har aldrig älskat Aida! — sade han kallt. — Jag har låtsat kärlek, för att bedraga d'Helmont, för att bedraga Mercurius och Humbert, för att bedraga er sjelf, ty om jag ej låtsat denna kärlek, skulle mina planer illa dolts.

Mäster Eudes kastade en blick af beundran på sin son.

— Fortfar! — sade han.

Renaud återtog;

— Aida är i våra händer ett verktyg, hvaraf

jag skall skickligt begagna mig, för att böja d'Helmont.

Antag nu vidare, min far, att La Chenaye, banditen, tjuften, mördaren, blir hängd, att hans misstänkta band förstöres, kortligen, att rättvisan fullkomligt skipes. Antag sedan grefve de Bernac, gift med ståthållarens dotter, och genom våra i grottorna hopade samt d'Helmonts millioner, blifva den rikaste ädlingen inom hela den kristna världen; och dessutom genom sin kämmedom om magnetismens hemligheter begåfvad med en oinskränkt makt. Betänk, till hvilken höjd inom samhället en man skulle komma, som vid ett framkalladt hotande och farligt tillfälle skulle kunna lemna konungen sina många millioner. Hvarthän skulle då ej denne man, försedd med ett godt och lysande namn, en aktad plats, lierad med Frankrikes förnämsta familjer, betänk honom stå på maktens höjd och säg sedan, hvart ej denne man begåfvad med snille, djerfhet kraftig vilja och värdighet, kan sträcka sin svindlande gång.

Alltsom Renaud utvecklade sina gigantiska planer och visade målet för sina gränslösa önsningar, höjde mäster Eudes åter sitt förut sänkta hufvud. Hans dystra blick flammade plötsligt till, hans magra, vissna hand darrade på knäet och hela hans öga glänste.

Det var tydligt, att de förhoppningar, han lyst om sin son, voro på ett lysande sätt öfverträffade.

— Nä, hvad har du vidare beslutat? — sade han, då Renaud slutat.

— Jag har beslutat — sade Renaud med fast stämma — jag har beslutat blifva den man, jag nu beskrifvit, min far. Jag har beslutat att förbehålla mig ensam en makt, som skulle genom delning förminska. Jag har beslutat, att ensam bära namnet grefve de Bernac, jag har beslutat att gifta mig med Diana d'Aumont, att behålla Alda i mitt våld, att taga i arf efter mina bröder de i grottorna samlade millionerna, att göra d'Helmont till er och min slaf, kortligen att kasta mina blickar så högt, att ingen skulle kunna göra det efter utan att bländas; och dessa beslut, min far, dem skall jag drifva igenom, ty deras utförande har redan börjat.

— Huru? — frågade den gamle.

— Jag har nu i tio år, som jag sade, fullföljt samma plan och händelserna hafva kommit mig till hjälp. De faror, hvaraf vårt bolag hotats, ha dock aldrig framkallats af mig, utan alltid af Humbert och Mercurius. Jag vill ej vidare bli utsatt för några dylika faror. Mina planer äro säkra och beundransvärdt väl genomtänkta. Dianans bortförande var nödvändigt, jag syntes dermed tjena Humberts passion; millionerna skulle blifva mig till nytta, jag lät Humbert samla ihop dem. Under förevändning af att jag älskade d'Helmonts dotter, tvingade jag dem att fånga Alda. Grefve de Bernac började bli misstänkt, mäktiga fiender reste sig i hans väg och kunde med framgång angripa honom, jag uppspänn då intrigen till affären på don Pedro de Toledos bal. Nu senast har La

Chenayes fångslande och grefve de Bernacs befrielse visat deras sällsamma likhet, som kunde bli grefven till så stor skada, och denna likhet återgaf honom genast allas aktning. Affären i Fécamp i dag morse har söndrat tjufvarne från polisen och gjort hvarje närmande mellan dessa omöjligt. Jag har länge misstänkt Catharinas och Chamäleons förräderi, och lät dem denna natt börja utförandet af sina stämplingar. Jag lät med afsigt Chamäleon lyssna till mitt samtal med Humbert, angående de förslager jag gifvit honom, öfvertygad om, att Chamäleon skulle delgifva detta samtal åt Catharina och Catharina sedan varna Mercurius. Catharina har, genom min försorg öfvertygad om, att Mercurius älskade Diana samt att Aldas och Dianans lif berodde af Humberts ankomst till grottan denna natt, uppretat Mercurius. Denne, som med skäl trodde sig vara bedragen, svor att hämnas.

Dittills gick allt bra och hvad, som sedan händt, bevisar, att mina förmodanden varit riktiga. Om allt slår i spann, har Mercurius vid detta lag dödat Humbert, och innan dagen gryr skall ståthållaren af Paris, på angivelse af mig, ha fångsat Mercurius, och denna gång skall kaptén La Chenaye otvifvelaktigt bli hängd. Det gör ingenting, att Mercurius anar, hvilken roll jag för framtiden tänker spela. Man skall ej tro honom, om han angifver mig. Man skall ej lita på honom mera, om han äfven säger sanningen, ty de af Humbert inför rätten gjorda vittnesmål och äfven mina egna bevisa, hvilket stort intresse La Chenaye hade af att skada grefve de Bernac. Om Mercurius ej fångas i natt, blir han det i morgon eller öfvermorgon, jag ansvarar därför, om jag ock skulle nödgas sjelf förfölja honom och leda efterforskningarne. Alla mina mått och steg äro väl tagna. Ingenting skall kunna förråda mig. Grottorna äro väl försedda med krut. De skola förr sprängas i luften, än någon polis skall komma ditin. Chamäleon och tjufvarne äro der inneslutna. De skola alla omkomma och vår hemlighet skall sedan tillhöra oss ensamma. Min far, sådana äro mina tankar och planer. Säg mig nu, är jag alltjemt er son?

Mäster Eudes reste sig. Hans uttrycksfulla ansigte förråde den djupaste rörelse! men denna rörelse var ej framkallad af den oro, fadren bort känna öfver sina båda barns öde. Denne man, som sjelf så länge varit en ond ande, rönt ett slags svartsjuk beundran för den, som så kallt blottade för honom maskorna i ett brottets intrigen! han frågade sig sjelf, om någonsin hans egen djerfhet och hans förakt för alla menckliga känslor kunnat uppnå denna höjd af rysansväckande cynism. Långt ifrån att dock framkalla hans vämjelse, uppväckte dessa vidriga stämplingar hans aktning och den blick, han häftade på sin son, hade ett uttryck af ödmjukhet.

— Men spelar du ej ett farligt parti? — om man arresterar både Mercurius och Humbert på en gång?

— Det är föga troligt; men äfven i så fall

äro mina försigtighetsmått vidtagna. Polissergeant Richard, måhända den ende, på hvilken jag blindt kan lita, förer befälet öfver den expedition, som nu förföljer Mercurius. Om han träffar Mercurius och Humbert tillsammans vid lif, dödar han en af dem. Mitt spel är redan vunnet, lita derpå.

Mäster Eudes gick ett par steg i salen, men stannade plötsligt och sade:

— Kan du tvinga d'Helmont att arbeta med mig?

— Jag förbinder mig dertill.

— Du skall ej vägra mig något af det, som kan vara nyttigt för mitt verks utförande?

— Jag svär det.

— Om jag ock skulle begära din älskades blod?

— Jag skulle då offra henne.

— Du har anförtrott mig alla dina planer?

— Alla!

— Min son! — sade mäster Eudes och rättade upp sin höga och magra figur, det fattas i ditt verk endast en sak.

— Hvilken då?

— Tiden, som bör vara oändlig, då man vill njuta af sitt verk. Denna tid skall jag gifva dig?

— Vi äro således ensamma hädanefter, vi två?

— Vi äro ensamma! — svarade gubben utan den ringaste tvekan.

— Räkna på mig, hvad angår verkställandet af mina löften, och blanda er ej i något. Återvänd icke till grottorna. Begif er redan nu i natt till Rouen, der ni kan vara sednast i morgon afton. Afvakta der de vidare underrättelser, jag kan hafva att gifva er.

Vid dessa ord närmade sig Renaud, som några ögonblick uppmärksamt betraktat horisonten i öster, den öppning på väggen, som förde ut till skogen och gjorde en åtbörd af belåtenhet.

— Om en timma — sade han och vände sig till gubben — skall jag vara här tillbaka med Alda, som ni måste taga med er, min far; ty Richard har lyckats: La Chenaye är arresterad.

— Huru?

Renaud sträckte ut handen mot skogen.

— Ser ni — sade han — öfver trädtopparne detta rödaktiga sken, som upplyser himlen?

— Ja — svarade den gamle.

— Detta sken utgör den emellan mig och Richard öfverenskomna signalen och säger mig, att första delen af min plan är utförd. Kapten La Chenaye är arresterad. Mercurius har antingen dödat Humbert eller och har enderas ansigte blifvit vanständt af den skarpa vätska Richard fått af mig. Hädanefter kan ej mera någon fara hota genom vår likhet; från denna stund kallar jag mig ej annat än grefve de Bernac.

— Hvart går du? — frågade mäster Eudes, då han såg sin son göra en rörelse, för att lemna ruinen, i hvilken de befunno sig.

— Jag måste väl skaffa Alda i edra händer, på det ni om en timma må kunna begifva er härifrån

från med det folk, Richard låtit anordna åt er. Måste ej jag, grefve de Bernac, befria min af kapten La Chenaye bortröfvade fästmö samt lemna henne tillbaka åt sin far? Vänta, min far, om en timma skall jag vara tillbaka. . . Jag måste till grottorna!

Renaud svepte kappan bättre omkring sig och skyndade bort.

XLII.

Det lössläppta kopplet.

— Läsaren torde påminna sig, att Diana i förskräckelsens yrsel kastat korallgrenen ned från bordet, hvarigenom den krossats och att Alda, som hyste en vidskeplig vördnad för densamma, dervid hade svimmat af.

I detsamma föll dörren i spillror och någon af de rofystne tjufvarne rusade in, men stannade vid åsynen af de båda unga flickorna, som lågo sanslösa på golvet framför dem.

— Hvad är detta? — skrek Peter Dräpslagare, som gick i spetsen.

— Qvinner! — sade Tallebot och lutade sig framåt.

— Och unga! — tillade Sulpice.

— Och sköna! — mumlade Jean.

— De utgöra en del af La Chenayes skatt! — skrek Mathieu Plattnäsa.

— Och tillhöra således äfven arvet efter honom!

— Äro de döda? — frågade en.

— Nej — svarade Tallebot, som lyftat upp Diana i sina armar; — denna är blott aidånad.

— Och denna med — tillade Jaques, i det han visade på Alda.

— Då skola vi döpa dem till barn af Underhofvet — skrek Peter Dräpslagare.

— Kör — hojtade hopen.

— Till döttrar af Lilla Svärdsiljan! — sade Jean.

— Tjuflustrur! — återtog Tallebot.

— Ja! ja!

— Och jag gifver min trolofningskyssen! — sade Tallebot och förde sin vidriga mun till Dianans sköna ansigte.

Men tjufven fick ej tid, att med sina brottsliga läppar besudla den kyska jungfruns rena panna. Tvenne kraftiga armar ryckte från honom det dyrbara rofvet och slungade honom undan.

Forts.